



STORTINGET

Innst. 124 S

(2025–2026)

Innstilling til Stortinget
fra familie- og kulturkomiteen

Dokument 8:26 S (2025–2026)

Innstilling fra familie- og kulturkomiteen om
Representantforslag fra stortingsrepresentantene
Haagen Poppe, Tone Wilhelmsen Trøen, Anna
Molberg og Tage Pettersen om å nedsette et utvalg
som skal utarbeide en norsk kulturkanon

Til Stortinget

Innledning

I dokumentet fremmes følgende forslag:

«Stortinget ber regjeringen sette ned et utvalg som skal utarbeide et forslag til en norsk kulturkanon, det vil si en liste over de viktigste verkene i Norges kunst- og kulturarv.»

Det vises til dokumentet for nærmere redegjørelse for forslaget.

Komiteens behandling

Representantforslaget er forelagt Kultur- og likestillingsdepartementet til vurdering. Svarbrevet fra statsråd Lubna Bobby Jaffery av 26. november 2025 er vedlagt innstillingen.

Komiteen inviterte til skriftlig høring med frist 12. desember 2025. Innen fristen kom det 12 skriftlige uttalelser.

Komiteens merknader

Komiteen, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Hashim Abdi, lederen Bente Estil og Benjamin Jakobsen, fra Fremskrittspartiet, Liv Gustavsén, Silje Hjemdal og Morgan Langfeldt, fra Høyre, Haagen Poppe og Tone Wilhelmsen Trøen, fra Sosialistisk Venstreparti, Mirell Høyer-Berntsen, fra Miljøpartiet De Grønne, Siren Julianne Jensen, og fra Kristelig Folkeparti Jorunn Gleditsch Lossius, viser til representantforslaget om å nedsette et utvalg som skal utarbeide en norsk kulturkanon. Formålet med forslaget er å synliggjøre sentrale verk og uttrykk i norsk kulturarv, og å bidra til økt kunnskap, dannelse og felles referanser i samfunnet.

Komiteen viser til at samtlige 12 høringsinnspill var kritiske til utarbeidelse av en kulturkanon.

Komiteens flertall, alle unntatt medlemmene fra Arbeiderpartiet, registrerer at lignende initiativ har vært gjennomført i andre land, og at det i debatten ble fremhevet både potensialet for å styrke kulturforståelsen og behovet for å ivareta mangfold, kunstnerisk frihet og armlengdeprinsipp i kulturpolitikken.

Komiteen viser til viktigheten av å bevare og tilgjengeliggjøre kulturarven og at norsk kulturpolitikk bør legge til rette for dette.

Komiteen viser til statsrådets vurdering av forslaget. I vurderingen trekker statsråden frem tre forhold: forståelsen av kulturbegrepet, samfunnsutviklingen og hensynet til økonomi og byråkratisering.

Komiteens medlemmer fra Arbeiderpartiet, Sosialistisk Venstreparti og Miljøpartiet De Grønne viser til at forslagsstillerne ønsker å nedsette et utvalg som skal utarbeide en kulturkanon som skal være en oversikt over de viktigste nasjonale kunst- og kulturskattene i Norge. Forslagsstillerne ønsker med dette en diskusjon om hva som er felles for det norske samfunnet, med utgangspunkt i at vi har «en innvandret befolkning som har lite til felles med resten av befolkningen» og at det «i denne situasjonen er behov for å tydeliggjøre og tilgjengeliggjøre den kulturarven som har formet vår sivilisasjon som en felles referanseramme for både nye og etablerte borgere». Forslagsstillerne understreker videre at «bare Norge og nordmenn kan ta vare på norsk kultur».

Disse medlemmer viser til at Fremskrittspartiet i 2006 fremmet forslag om en tilsvarende kulturkanon, som den gang ble nedstemt. I Stortingets behandling av saken ble det, fra en samlet komité unntatt Fremskrittspartiet, advart om «å skape kunstige skiller mellom såkalt norsk kultur og annen kultur» og fremhevet at «det er et mål med et mangfoldig kulturliv, med mange kulturuttrykk, som gjenspeiler alle deler av vårt samfunn og våre innbyggere». Disse medlemmer er enige i dette.

Disse medlemmer er opptatte av å ta vare på vår felles kulturarv. Kulturarven gir Norge som nasjon felles identitet, kunnskap om fortiden og forståelse for hvem vi er og hvor vi kommer fra. Den skaper fellesskap. Samtidig peker disse medlemmer på at det alltid vil være opp til hver generasjon, lokalsamfunn og miljø å definere hva som er viktig for akkurat dem, og det er gjennom utvikling av historier og kultur at vår felles kulturarv skapes.

Disse medlemmer støtter forslagsstillerne i at det er positivt at kultur og kulturpolitikk diskuteres og debatteres. Samtidig tror disse medlemmer at en debatt rundt etablering av kulturkanon, som handler om å rangere kunst- og kulturhistoriske verk, vil være mer ekskluderende enn inkluderende. Disse medlemmer mener dette er en avsporing av hva kulturpolitikken bør handle om.

Disse medlemmer mener i stedet at ressurser og kulturpolitiske diskusjoner bør dreie seg om hvordan vi kan legge til rette for et mangfold av kulturuttrykk og et likeverdig kulturtilbud i hele landet, der kunst og kultur av høy kvalitet kan skapes, formidles og oppleves.

Disse medlemmer viser til at det i dag allerede foregår debatter om hva som er «viktig» og «mindre viktig» kultur, i familier, blant venner og i mediene. Det legges kåringer og rangeringer av de beste nye bøkene, årets album eller de beste seriene. Slike diskusjoner er positive og bidrar både til debatt og til å løfte kulturen. Samtidig er slike kåringer basert på personlige oppfatninger. Disse medlemmer mener det på objektivt

grunnlag ikke vil være mulig å rangere forskjellige verk og kulturelle uttrykk – og at dette heller ikke er ønskelig. I denne sammenheng vil disse medlemmer minne om at armlengdes avstand er et viktig prinsipp i kulturpolitikken og at et samlet storting stilte seg bak lovfesting av dette prinsippet i mars 2025. Disse medlemmer ønsker å hegne om kunst- og kulturlivets autonomi og er opptatt av at det skal være armlengdes avstand som sikrer et kulturliv fritt for politisk styring og rangering.

Disse medlemmer merker seg at forslagsstillerne viser til at det er etablert en kulturkanon i Danmark og Sverige. Den danske kulturkanonen ble publisert i januar 2006 med 108 kunstverk inndelt i 8 kategorier. Rapportens tekster om verkene ble omarbeidet til en bok med tilhørende DVD. Det danske kulturdepartementet opprettet også en nettside for kulturkanonen. Disse medlemmer viser til SOU 2025: 92 som oppsummerer at kulturkanonen var den mest ambisiøse av kanonsatsinger i Danmark, men at den paradoksalt nok viste seg å være den minst vellykkede over tid. I dag forvaltes og tilgjengeliggjøres den ikke lenger. Nettsiden er også nedlagt, blant annet med begrunnelse i at kulturkanonen hadde betydelige kostnader knyttet til rettigheter til verkene.

Disse medlemmer viser videre til at den svenske kulturkanonen ble lansert i september 2025 til stor debatt, særlig siden en av Sveriges største musikk-suksesser var utelatt. Utredningsarbeidet i Sverige skal ha kostet 8 mill. svenske kroner. Selve organiseringen av kulturkanonen hadde høringsfrist i januar 2026, der utvalgets forslag er at den skal forvaltes gjennom etablering av en stiftelse som skal tilgjengeliggjøre og fremme Sveriges kulturkanon. De årlige kostnadene er anslått til 6 mill. svenske kroner. Utvalget mener dette tilsier en grunnkapital på om lag 150 mill. svenske kroner. Det er også foreslått å etablere en nettside for formidling av kulturkanonen, der kostnader til utvikling og drift er anslått til 2 mill. svenske kroner.

Disse medlemmer viser til at Høyre i statsbudsjett for 2026 foreslår å redusere kulturbudsjettet med over 450 mill. kroner, i tillegg til å foreslå flate ostehøvelkutt som vil innebære et ytterligere kutt på over 200 mill. kroner på kulturbudsjettet. Disse medlemmer undres derfor over at Høyre, samtidig som de kutter i midler til formidling og ordninger som bidrar til at kultur kan skapes, i stedet ønsker å prioritere en rekke utvalg og mer byråkrati for å komme frem til en liste som skal rangere hva som er kultur «nok». Disse medlemmer ønsker i stedet å prioritere offentlige midler til å legge til rette for et levende og mangfoldig kulturliv, heller enn utarbeidelse av en konserverende liste.

Disse medlemmer viser til innlegget fra daværende kulturpolitisk talsperson fra Høyre, som i stortingsdebatten om en kulturkanon i 2006 uttalte at:

«Jeg kan ikke se at kulturarven skulle bli noe vesentlig bedre ivaretatt etter en slik debatt. Jeg mener at resultatet man kommer frem til, hvis man kommer frem til noe, uansett ville være så omdiskutert og så vidt lite viktig at vi neppe ville bruke det til noe. Det er vel også erfaringene fra de landene som har prøvd dette. Da ser jeg liten hensikt i å bruke offentlige midler til å sette i gang en slik prosess.»

Disse medlemmer støtter dette.

Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet og Fremskrittspartiet, fastholder at kunsten skal være fri, og at kulturpolitikken skal gi rom for mangfold og ulike uttrykk. Flertallet er imot politisk styring av kunstneriske valg og mener at kulturmidler skal bidra til bred deltakelse.

Flertallet viser også til at svært mange høringsinstanser har vært kritiske til forslaget.

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet støtter ikke forslaget om å nedsette et utvalg for å lage en norsk kulturkanon. Disse medlemmer mener at fremgangsmåten og verktøyene som skisseres i forslaget ikke er egnet for å etablere en kulturkanon. Det er etter disse medlemmers syn ikke statens ansvar å definere hvilke kunst- og kulturuttrykk som skal regnes som viktigst.

Komiteens medlemmer fra Høyre mener det i en urolig tid er avgjørende at det skapes bevissthet om norsk og europeisk kultur, tradisjoner, historie og arv. En kulturkanon vil bidra til å bevare og løfte frem de viktigste verkene i norsk kulturhistorie. Disse medlemmer er av den oppfatning at tillit, trygghet, sosial samhörighet og fellesskap er under press. Samtidig er uttrykkene ungdom flest vokser opp med i dag forbigående, korte klipp i sosiale medier. I en slik virkelighet blir felles kulturelle referansepunkter og et felles kulturelt prosjekt bare viktigere. Disse medlemmer mener en norsk kulturkanon kan bidra til å bygge et slikt prosjekt.

Disse medlemmer mener en kulturkanon skal være et nyttig verktøy for dannelse, fellesskap og inkludering, og brukes aktivt i skoleverket, i introduksjonsprogrammet og i integrering generelt, og som et verktøy for å ivareta kulturarven vår i krise og krig. Den skal ikke bare være en statisk liste, men utvikles dynamisk og oppdateres ved jevne mellomrom.

Disse medlemmer viser til Kultur- og likestillingsdepartementets svarbrev, hvor det fremmes en påstand om at en norsk kulturkanon vil bli svært kostnadskrevende. Disse medlemmer vil tilbakevise påstanden. Departementet sammenligner Høyres forslag med prisen som knytter seg til både utarbeidelsen og oppfølgingen av den svenske kulturkanonen. Disse medlemmer er av den klare oppfatning at dette pro-

sjektet kan løses innenfor gjeldende budsjetttrammer og for en pris som kan jevnføres med kostnadsnivåer for utarbeidelse av en norsk offentlig utredning. I perioden 2021 til 2025 har Kultur- og likestillingsdepartementet utarbeidet til sammen seks NOUer. Disse har kostet mellom 3 572 000 kroner og 12 266 000 kroner.

Disse medlemmer vil understreke at prinsippet om armlengdes avstand må legges til grunn dersom en kulturkanon skal utarbeides. Samtidig bemerker disse medlemmer at staten innen en rekke felt lager lister over uttrykk og kulturarv som er særlig viktig å ta vare på, fremheve og bringe videre til kommende generasjoner. Vi freder bygg og lager læreplaner. Kultur- og likestillingsdepartementet har initiert jubileumsfeiringer av forfattere som Ibsen og Bjørnson. Og med en offentlig kunst- og kulturfinansiering er det helt umulig at ikke staten gjør et uttrekk og prioriterer noe høyere enn annet.

Disse medlemmer viser til pressemelding fra regjeringen 5. september 2025, hvor det blant annet fremgår følgende:

«Kunnskapsminister Kari Nessa Nordtun (Ap) har gitt Utdanningsdirektoratet oppdrag om å utvikle innholdslister til bruk i norsk skole. Arbeiderparti-regjeringen vil at elever over hele landet på denne måten i større grad skal få felles referanser, og lære mer om norsk historie og kulturarv.»

Disse medlemmer ser ikke den prinsipielle forskjellen mellom et slikt prosjekt og utarbeidelsen av en kulturkanon. Disse medlemmer vil videre vise til at en av regjeringens viktigste politiske prioriteringer er å «styrke læringen om vår felles historie, kulturarv og tradisjoner for å gi felles referanser», slik det fremgår av Arbeiderparti-regjeringens politiske prioriteringer datert 6. februar 2025.

Disse medlemmer fremmer følgende forslag:

«Stortinget ber regjeringen sette ned et utvalg som skal utarbeide et forslag til en norsk kulturkanon, det vil si en liste over de viktigste verkene i Norges kunst- og kulturarv.»

Komiteens medlemmer fra Arbeiderpartiet, Sosialistisk Venstreparti og Miljøpartiet De Grønne viser til at det er en prinsipiell forskjell mellom det å utvikle innholdslister til bruk i norsk skole og en kulturkanon, slik forslagsstiller foreslår. Skolens samfunnsoppdrag er oppdragende. Kulturen skal ikke først og fremst oppdra, men legge til rette for ytringer, deltakelse og utprøving.

Komiteens flertall, medlemmene fra Fremskrittspartiet, Høyre og Kristelig Folkeparti, mener samfunnet trenger noe felles som binder oss sammen. Disse medlemmer vil understreke

viktigheten av verdier og tradisjoner som binder Norge sammen, og skaper en tilhørighet til et «vi» på tvers av alle forskjellene i det norske samfunnet. Slik Grunnloven § 2 sier, skal verdigrunnlaget forbli vår kristne og humanistiske arv. Flertallet mener disse grunnleggende verdiene, og kjennskapen til vår felles kulturarv, er nødvendig for å sikre demokratiet, rettsstaten og menneskerettighetene.

Komiteens medlem fra Kristelig Folkeparti mener at økende mangfold er et gode, men et mer mangfoldig samfunn gjør det desto viktigere å være tydelig på samfunnets fundament. Dette medlem ønsker at befolkningen skal engasjeres og få en rolle i utarbeidelsen av en Norgeskanon, slik man i Sverige fikk over 10 000 innspill fra engasjerte borgere. Dette medlem mener at en kanon ikke bare bør omfatte sentrale verk innen norsk kunst, men også være et grunnlag for å skape en felles forståelse av verdigrunnlaget i Norge.

På denne bakgrunn fremmer dette medlem følgende forslag:

«Stortinget ber regjeringen sette ned et utvalg som med forankring i Grunnloven § 2 og vår kristne og humanistiske arv skal utarbeide et forslag til en norsk kulturkanon – en Norgeskanon, det vil si en liste over de viktigste verkene i Norges kunst- og kulturarv.»

Forslag fra mindretall

Forslag fra Høyre:

Forslag 1

Stortinget ber regjeringen sette ned et utvalg som skal utarbeide et forslag til en norsk kulturkanon, det vil si en liste over de viktigste verkene i Norges kunst- og kulturarv.

Forslag fra Kristelig Folkeparti:

Forslag 2

Stortinget ber regjeringen sette ned et utvalg som med forankring i Grunnloven § 2 og vår kristne og humanistiske arv skal utarbeide et forslag til en norsk kulturkanon – en Norgeskanon, det vil si en liste over de viktigste verkene i Norges kunst- og kulturarv.

Komiteens tilråding

Komiteens tilråding fremmes av medlemmene i komiteen fra Arbeiderpartiet, Fremskrittspartiet, Sosialistisk Venstreparti og Miljøpartiet De Grønne.

Komiteen har for øvrig ingen merknader, viser til dokumentet og rår Stortinget til å gjøre følgende

vedtak:

Dokument 8:26 S (2025–2026) – Representantforslag fra stortingsrepresentantene Haagen Poppe, Tone Wilhelmsen Trøen, Anna Molberg og Tage Pettersen om å nedsette et utvalg som skal utarbeide en norsk kulturkanon – vedtas ikke.

Oslo, i familie- og kulturkomiteen, den 10. februar 2026

Bente Estil

leder

Mirell Høyer-Berntsen

ordfører



**DET KONGELIGE
KULTUR- OG LIKESTILLINGSDEPARTEMENT**

Statsråden

Familie- og kulturkomiteen
Stortinget
0026 Oslo

Deres ref

Vår ref

Dato

25/4964-

26.11.2025

Svar på representantforslag 26S (2025-2026) om å nedsette et utvalg som skal utarbeide en norsk kulturkanon

Det vises til brev av 11. november 2025 fra Stortingets familie- og kulturkomité. Kultur- og likestillingsdepartementet er bedt om å vurdere følgende forslag i Dokument nr. 8:26 S (2025-2026) fra stortingsrepresentantene Haagen Poppe, Tone Wilhelmsen Trøen, Anna Molberg og Tage Pettersen:

«Stortinget ber regjeringen sette ned et utvalg som skal utarbeide et forslag til en norsk kulturkanon, det vil si en liste over de viktigste verkene i Norges kunst- og kulturarv.»

Departementets vurdering:

Forslaget begrunnes med at *«Mange europeiske land er preget av splittelse og av at tillit, trygghet, sosial samhörighet og fellesskap er under press.»* Forslagsstillerne mener at man ser lignende tendenser i Norge og at det i denne situasjonen er behov for å *«tydeliggjøre og tilgjengeliggjøre den kulturelle arven som har formet ens egen sivilisasjon, som en felles referanseramme for både nye og etablerte borgere»*. Videre heter det at *«Kunnskap om egen kultur er viktigere enn på lenge. Bare Norge og nordmenn kan ta vare på norsk kultur. Forslagsstillerne ønsker å styrke dette arbeidet.»*

Jeg deler forslagsstillernes ønske om å *«tydeliggjøre og tilgjengeliggjøre den kulturelle arven som har formet ens egen sivilisasjon, som en felles referanseramme for både nye og etablerte borgere»*. At en kulturkanon, som, slik forslagsstillerne ønsker seg, *«slår fast hvilke verk som er essensielle i Norges kunst- og kulturarv»*, er en del av løsningen på disse problemene, tror jeg derimot ikke. Regjeringen skal føre en kulturpolitikk som bygger opp under grunnleggende verdier som demokrati, ytringsfrihet, inkluderende fellesskap, bred

deltakelse og tillit. En overordnet kulturkanon, mener jeg ikke er veien å gå for å nå disse målene.

Det er hovedsakelig tre grunner til at jeg mener dette ikke er et godt forslag:

1. Forslagets forståelse av kultur
2. Tiden vi lever i
3. Økonomi og byråkratisering

Forståelsen av kultur

Den viktigste kulturelle fellesnevneren vi har i Norge er det norske språket. Å mestre fellesspråket legger til rette for samfunnsdeltakelse og kulturell forståelse. Regjeringen fører en aktiv språkpolitikk, og store deler av kultur- og mediepolitikken er språkpolitisk begrunnet. Utover det mener jeg at det må ligge en dynamisk tilnærming til kulturbegrepet til grunn for kulturpolitikken. Kulturelt fellesskap og kulturell verdi skapes og utvikles mange steder og på mange måter hele tiden. Ulike verks kvalitet og betydning er kontekstavhengig. Hvem som vokter verkene har mye å si. Hadde vi laget en slik kanon som forslagsstillerne ønsker seg for hundre eller femti år siden, hadde den sett annerledes ut enn den vil gjøre i dag, eller om femti år. En hundre år gammel kulturkanon ville for eksempel, etter all sannsynlighet, vært dominert av menn. I dag vil det være problematisk, fordi kulturen har endret seg og gjør det hele tiden. En kulturkanon ala 2025 vil kun fortelle hva utvalgte mennesker mener er de viktigste verkene på det tidspunktet de setter opp sin liste.

Det finnes utvilsomt et norsk fellesskap, rammet inn av våre nasjonale grenser, Grunnloven, og mange fellesarenaer, ritualer og strukturer, som fellesskolen, grunnlovsfeiringen og politiske valg for å nevne noen. Dette er et fellesskap forslagsstillerne og jeg er enige om at vi skal ta vare på og videreutvikle. Men norske tradisjoner og kultur kan ikke forstås som noe isolert eller statisk. Kultur utvikles alltid og kontinuerlig i møter mellom mennesker og lar seg ikke «slå fast» slik forslagsstillerne ser det.

Jeg ser at forslagsstillerne peker på at det er behov for en kulturkanon blant annet fordi den kan brukes i skolen. Uten å ta stilling til hvilke tiltak kunnskapssektoren anser som viktige, vil jeg peke på at det innenfor fellesskolens rammer alltid har vært mulig å lage et faglig begrunnet pensum for ulike fag, uten at Norge har hatt en kulturkanon.

Tiden vi lever i

Jeg deler forslagsstillernes engasjement for å ta vare på kulturarven. Det mener jeg kulturpolitikken er godt innrettet til å gjøre, blant annet gjennom museene, arkivene og bibliotekene våre. Disse institusjonene jobber hver dag med å ta vare på kulturarven vår og de aktualiserer og formidler den i dialog med ulike grupper i samfunnet. Et slik arbeid innebærer fortløpende utvelgelser og prioriteringer. Riksantikvaren har dessuten en fredningsliste for kulturminner av nasjonal verdi. Vektinger og verdivurderinger er altså kontinuerlig en del av kulturlivets dynamikk og funksjon. Diskusjonene er gjerne både

skjerpende og opplysende. Når jeg likevel mener at en statlig initiert, overnasjonal kulturkanon ikke er hensiktsmessig nettopp i vår tid, er det fordi en slik kanondanning fort kan bli ekskluderende, skape hierarkiske grenser mellom kulturuttrykk og verk og virke mer splittende enn samlende. Nyanser forsvinner ofte i slike prosesser. Å dra skarpe grenser mellom «det norske» og «det andre» er ikke det vi trenger nå.

Jeg mener at det viktigste grepet jeg som kulturminister kan ta for at kulturen skal virke samlende og inkluderende, er å sørge for at det er plass til alle, at det er rom for ulikhet og sameksistens og at det finnes gode fellesarenaer der kulturuttrykk og ulike meninger kan brynes mot hverandre og utvikle seg i sin egen tid. Jeg mener derfor at en kulturpolitikk som bygger strukturer for å hierarkisere kulturell verdi, er særlig feilslått i vår tid.

Økonomi og byråkratisering

Forslagsstillerne er tydelig inspirert av Sveriges utarbeidelse av en svensk kulturkanon, som ble presentert tidligere i høst. Prosessen var drevet fram av partiene på høyresiden i svensk politikk. Jeg har merket meg at både begrunnelsen og retorikken i foreliggende representantforslag sammenfaller med et tidligere forslag fra Fremskrittspartiet i 2006. Det forslaget fikk den gangen kun Frps egne stemmer, men er nå altså tydelig forankret også i Høyre.

Den svenske prosessen har vekket både engasjert debatt og konflikt. Den endelige listen er blant annet kritisert for å være elitistisk og ideologisk farget og å utelukke arbeiderklassekultur. Utvilsomt kom det tidvis interessante diskusjoner ut av arbeidet, ikke minst i de utvalgene som diskuterte seg fram til resultatet. Men det kostet også 8 millioner svenske kroner. Det er penger som for eksempel kunne vært brukt på frivilligheten, regionale kulturarenaer eller restaureringsarbeid. Det svenske forslaget understreker at en slik kanon også må forvaltes, vedlikeholdes og revideres jevnlig. Det skal vi merke oss. Hvilket mottaksapparat skal fange opp en kanon? Svenskene foreslår at staten oppretter en egen stiftelse som skal stå for dette arbeidet. Stiftelsen foreslås tilført en grunnkapital på 150 millioner svenske kroner, hvis avkastning skal finansiere driften, sammen med gaver og donasjoner, anslått til ca. 6 millioner i året. Øvrige utgifter foreslås omdisponert innenfor kulturbudsjettet.

Dersom opprettelsen av en slik stiftelse her til lands skulle vært finansiert over kulturbudsjettet, vil tilsvarende minst 160 millioner kroner måtte gå på bekostning av andre ting. Jeg mener det ikke er god bruk av fellesskapets midler å drive statlig autorisert verksforvaltning, med tilhørende byråkrati, til denne prisen.

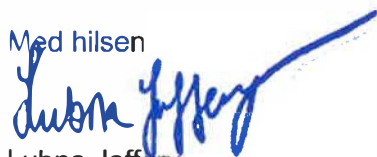
Jeg har notert meg at forslagsstillerne ikke mener at politikere skal diktere hva en kanon skal inneholde, og at man ser for seg en form for armlengdes avstand. Jeg mener likevel at dette er et forslag som bryter med vårt armlengdeprinsipp. Selv om en kanon blir utarbeidet av uavhengige eksperter og eventuelt driftet av en selvstendig stiftelse, er det like fullt staten som initierer prosessen og gjør kanonisering til operativ kulturpolitikk og forvaltning. Det er ikke statens oppgave og ikke noe denne regjeringen ønsker å prioritere.

Jeg diskuterer gjerne kulturpolitikken innretning, justeringer, prioriteringer og mulige styrkinger. Jeg er enig i at det er legitimt og viktig å diskutere kulturpolitikken virkemidler for å skape fellesskap og ta vare på norsk kultur. Men jeg vet av egen erfaring at det ikke er en overnasjonal kanon eller autoritative lister som bidrar til at man kommer inn i det norske fellesskapet. Det er det inkluderende arenaer, åpenhet mot mangfoldet og sameksistens på tvers av ulikheter som gjør.

Konklusjon

Etter Kultur- og likestillingsdepartementets vurdering er det ikke hensiktsmessig å sette ned et utvalg som skal utarbeide et forslag til en norsk kulturkanon, det vil si en liste over de viktigste verkene i Norges kunst- og kulturarv.

Med hilsen



Lubna Jaffery